

Imartelua. Kaipaamiani ylistäviä sanoja. Mieli laastaroi haavojaan noilla "olet niin kaunis, pelastajani, seksikäs ja älykäs nainen"-saduilla. Nyt jälkeinpäin itseäni olen moisesta naivuudesta ruoskinut. Otin hänet luokseni asumaan. Ihailin hänen määrätietoisuuttaan asunnon kunnostamisessa, kuitenkin hänen pehmentäen " Ei tässä mitään vikaa ole, mutta mielelläni tätä päivitän." Hän oli kuin mies isolla M:llä joka elämästäni oli puuttunut. En joutunut enää yksin suoriutumaan kaikesta. Syksy tuli. Samalla hellyys muuttui vaatavuudeksi, kauneuteni lihavuudeksi. Se että omistin menneisyyden, teki minusta huoran. Aikaa kului. Kuukausien jälkeen huomasin olevani kuin varjo entisestä iloisesta ja sosiaalisesta itsestäni. Minut oli eristetty perheestäni, ystäväistäni. Olin töissäkin valvovan silmän alla useita kertoja päivässä. Ennen se oli turvasatamani, toinen maailmani. Töistä kotiin, jos joskus sain kävellä ilman että toinen oli vaatimassa juopuneena autonsa kyytiin, tärisin ahdistuksesta, pelosta, mitä lähempänä olin. Olin hullu kun uskaltauduin kyseenalaistamaan isäntääni. "Saatanan losoperse huora!" Havahduin unesta ja yritin nousta lattialta sänkyyn kunnes jäin paikoilleni tuntiessani oluen hajun leijailevan makuuhuoneessa. " Mennäänkö kulta syömään johonkin kivaan paikkaan? Sä ansaitset sen ja vaikutat jotenkin väsyneeltä." Lamaannun. Illalla yritän ottaa puheeksi tapahtuneen. Saan kuulla olevani vainoharhainen hullu, norsumahainen ämmä, joka varmaan levittää tauteja. Lamaannun syvemmälle. Menen nukkumaan. Kuulen kuinka tölkki sihahtaa auki. "Sä et arvosta mua! Huora!" Hän repii minut lattialle. Potkii kylkeen. Juoksen eteiseen laittamaan kenkiä jalkaan. Kipu leviää sormista käsivarsiini. Hän talloo käsiäni sihahtaen: "Sä et lähe mihinkään." Pakenen kylpyhuoneeseen toivoen, että toinen joko havahtuisi todellisuuteen tai sammuisi. Peitän kasvoni, suojaan päätäni kuivaustelineen iskiessä kimppeuni. "Hei mitäs sanot, mä voisin maalata ton makkarin seinän. Sähän tykkäät harmaasta, kulta?" Kun seinä on maalattu, maali kuivunut, pitäisi itsenikin jo unohtaa menneet ja suunnitella yhteistä valoisaa tulevaisuutta. Nostan sängyn päältä raskaan sängynpäädyn asettaakseni sen takaisin paikoilleen. Ote lipeää. Seinään tulee kolhu. Nään tähtiä. Nään metalliputken kohoavan taas ilmaan. "Vittu, sä olet kiittämätön ämmä. Saatanan läski!" Nukahdan. Ehkä pyörryn. Kuluu viikko. Olen hiljaa. Hän hyvittelee, kehuu, syyllistää. Firman juhlat. Nään ystäviäni. En siis voi lähteä yksin. Hän tuijottaa kulmapöydässä kun vaihdan kuulumisia ystäväni kanssa. Hän on muita kohtaa ystävällinen, joviaali seuramies. Tulen pöytään istumaan, jossa syytösten vyöry painaa pääni alas. Ilmoitan meneväni kotiin edeltä välttääkseni riitaa. Herään sängystä kun nyrkki porautuu reiteeni. Minut riuhtaistaan lattialle. Pääni kolahtaa tuoliin. Tunnen potkut kyljessäni, näen katkenneen kaulakoruni maton hapsuihin piiloutuneena. Lääkäri saa minut avaamaan patoni. Istun lohduttomana, nolonakin hänen huoneessaan ja itken. Tapaan ystäväni ja itken. Menen kotiin ja itken. Avaan työpaikan oven ja itken. Vihdoin ja viimein, monien taisteluiden saattelemana, saan avaimen häneltä pois. Auto kaartaa pihasta. Hengitän. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Saan äitini takaisin. Uskallan itkeä ja hymyillä. Tapaan ystäviäni. Ikkunasta vilahtaa hänen autonsa vielä näin kuukausien jälkeenkin. Joskus pelkään ja ahdistun. Siivoan töissä pukukaappiani. Heitän roskeen alahyllylle sullomani viltin ja pähkinäpussin. Enää en tarvitse hätätilanteita varten niitä. Avaan ulko-oven. Katson ympärilläni. Olen vapaa.